

2 Tesaloniceni cap. 2:13-3:18

Capitolul 3 se adresează în principal problemei cauzate de cei care trăiau în neorânduială. Totuși prima parte a capitolului are o tematică diferită. De fapt, pasajul 2:13-3:5 pare a fi de sine stătător și de a fi dedicat certitudinii mântuirii în Hristos. La fel ca în prima epistolă, tesalonicenii aveau nevoie din nou de confirmare în ce privește mântuirea desăvârșită și sigură care este în Isus Hristos. În prima epistolă se întristau pentru cei care au adormit în Domnul, iar acum fuseseră derutați de teoria că ziua Domnului a și venit chiar. Dacă ziua Domnului venise deja iar ei nu fuseseră răpiți la cer, concluzia firească era că Dumnezeu i-a abandonat și acum sunt sub pedeapsa Lui. După ce în 1:1-12 le explică dreptatea lui Dumnezeu manifestată prin propria lor prigoană pentru Hristos, iar în 2:1-12 le argumentează de ce ziua Domnului nu venise deja, în 2:13-3:6, Pavel îi încredințează cu privire la certitudinea mântuirii care este în Isus Hristos.

Ultima parte a capitolului 2 (2:13-17) reprezintă cuvinte de mângâiere și încurajare pentru tesaloniceni. În contrast cu lumea care va fi amăgită de minciuna Anticristului, tesalonicenii au fost de la început aleși pentru MÂNTUIRE. La fel ca în 1 Tesaloniceni, Pavel insistă pe certitudinea mântuirii pentru creștinii care trăiesc în veghere. Cu alte cuvinte, indiferent de cât de mare va fi atacul lui Anticrist împotriva Bisericii, creștinii nu trebuie să se teamă, Cel care i-a ales de la început pentru mântuire, îi va întări până la sfârșit. De la început, de când? Probabil Pavel se referă la momentul convertirii și nu la o alegere de dinainte de a fi lumea. Mântuirea este însă definită ca un proces. Ea nu este determinată doar de o alegere inițială a credinței ci este un proces continuu în sfințirea Duhului și credința adevărului. Pavel reflectă același echilibru ca în 1 Tesaloniceni. El le oferă certitudinea mântuirii și a ducerii până la capăt a credinței, dar într-un mod responsabil. Această garanție este doar pentru creștinul care se află în veghere, care trăiește zilnic în credința adevărului și sfințirea Duhului. Dumnezeu nu i-a rânduie la mânie, ci ca să capete slava Domnului nostru Isus Hristos. Pavel știe că mântuirea nu poate fi separată de proslăvire. Noi nu doar vom fi primiți în Împărăția Lui, dar vom intra ca și unică mireasă a lui Hristos, părtași ai slavei lui Hristos. Promisiunea este amețitoare: să căpătăm slava Domnului Isus Hristos.

Slava e a Lui și El o merită! Dar noi o primim în dar dacă suferim împreună cu El. Dar la fel cum alegerea pentru mântuire este în sfințirea Duhului și credința adevărului, la fel și căpătarea slavei este prin Evanghelia vestită de apostoli. De aceea se impune imperativul din 2:15: „rămâneți tari și țineți învățăturile pe care le-ați primit!” La fel cum au rămas tari în fața prigoanelor, trebuie să rămână tari și în fața învățăturilor false. Este interesant faptul că Pavel nu menționează deloc faptul că Anticrist îi va prigoni pe creștini. El insistă pe proclamarea sa ca Dumnezeu și pe lucrarea de amăgire pe care o va exercita asupra omenirii. Oare de ce? Pavel nu își propune să realizeze un tablou exhaustiv a lucrării lui Anticrist, ci insistă pe acele elemente pe care tesalonicenii aveau nevoie să și le reamintească. Ei erau deja în mijlocul prigoanei; deci prigonirea sfinților nu era un element care să îi ajute să conștientizeze că Anticrist încă nu a venit. Însă celelalte elemente (intrarea în Templul lui Dumnezeu și semnele mari operate prin puterea Satanei) îi ajutau să priceapă că Anticristul încă nu s-a descoperit în istorie. Pe de altă parte tesalonicenii rămăseseră statornici în prigoană. Lucrarea de prigonire operată de Anticrist nu reprezenta o amenințare așa de mare. Însă ei nu rămăseseră la fel de tari în teologie. Un semn fals (o scrisoare care pretindea că vine de la Pavel) le-a produs o teribilă tulburare. În mod evident, lucrarea de amăgire și semnele mincinoase ale lui Anticrist reprezentau o reală amenințare pentru ei. Pavel insistă deci pe acest aspect. Nu trebuia ca ei să subestimeze războiul spiritual și să se mire că cel rău opera cu falsuri. Acesta reprezenta doar începutul. Când va intra Anticrist, va ploua cu semne și minuni mincinoase.

În 2:15 Pavel invocă alegerea lor pentru ca apoi în 2:16-17 să invoce intervenția harului lui Dumnezeu. Pavel își încheie atât cap.1 cât și cap.2 pe lucrarea harului din inimile tesalonicenilor. Alegerea lor era posibilă datorită harului lui Dumnezeu și fără harul lui Dumnezeu nu însemna nimic. Pavel îi responsabilizează să fie credincioși dar nu îi face dependenți de propria putere ci de puterea harului lui Dumnezeu. Dumnezeu era de partea lor. Dumnezeu i-a iubit și le-a dat prin harul Său o mângâiere eternă și o bună nădejde. Scrisoarea care anunța că ziua Domnului a și venit chiar, i-a indus în eroare pe tesaloniceni și i-au făcut să pună la îndoială certitudinea mânturii în Isus Hristos. Pavel din această pricină insistă pe mângâierea eternă și buna nădejde dată de Tatăl care i-a iubit în Fiul Său. Nădejdea mântuirii eterne și bucuria proslăvirii viitoare sunt esențiale pentru viața credinciosului. Ele au sens dacă există certitudine, temeinicie pentru acestea. Însuși Dumnezeu le-a dat prin Fiul Său această bună

nădejde. Trebuia ca tesalonicenii să rămână statornici în ea și să nu se tulbure în fața învățăturilor străine care strecurau îndoiala.

În 3:1-2 Pavel îi îndeamnă să se roage pentru el. Ei sunt chemați să poarte bătăliile Domnului. Această chemare autentică din nou statutul lor în Hristos. Pavel nu i-ar fi chemat la luptă dacă nu ar fi fost încredințat de poziția lor în Hristos. Pavel, marele luptător al credinței, le cere ajutorul în rugăciune. Modul în care la ei Cuvântul Domnului este răspândit și proslăvit, este un reper pentru apostol. Sublinierea roadelor credinței lor este de ajutor pentru ei să înțeleagă că se află pe drumul cel bun. În contextul prigoanei, ei nu s-au izolat de lume. Ei nu s-au închis ca într-o cetate așa cum pare a fi cazul Bisericii din Efes judecată de Hristos în Apoc.2. Tesalonicenii au continuat să fie vestitori ai Cuvântului și martori activi ai lui Hristos. Ei nu s-au lăsat intimidați de prigoniri și nu și-au lepădat mandatul preoției. Pavel își dorește ca și unde se afla el atunci, Cuvântul Domnului să fie proslăvit ca în Tesalonic. Pavel știe că deschiderea porților pentru Cuvânt are în spate o intensă luptă pe genunchi. Porțile pentru Cuvânt nu se deschid pur și simplu. În mijlocul unui intens război spiritual împotriva vestirii Evangheliei este nevoie de multă rugăciune pentru îndepărtarea zidurilor vrăjmașului. Pavel cunoaște aceste legități și cere sprijin în rugăciune. În mod cert el și echipa lui misionară se rugau cu ardoare pentru același lucru. Cu toate acestea, el cere și sprijinul fraților din Tesalonic. În războiul spiritual nici o rugăciune nu este în plus și orice rugă este binevenită. Este loc pentru toate rugăciunile și fiecare rugă își are rolul și contribuția ei. Pavel cere și să fie izbăviți de oamenii nechibzuiți și răi. Apostolul nu s-a dat niciodată înapoi dinaintea prigoanei. El nu îi îndeamnă pe tesaloniceni să scrie scrisori către autorități pentru a înceta prigoana. Dar el îi îndeamnă să se roage ca să fie izbăvit de proprii prigonitori. El acceptă cu bucurie suferința din partea prigonitorilor dar se roagă să fie izbăvit din mâinile lor pentru a putea vesti Cuvântul Domnului. Este un echilibru fantastic între acceptare și luptă pentru eliberare. Izbăvirea vine prin puterea pe care Dumnezeu ne-o dă în încercare, dar de multe ori izbăvirea vine și prin eliberarea din strânsoarea încercării. În cele din urmă, majoritatea încercărilor sunt limitate în timp, și chiar cele pe termen foarte lung nu exercită aceeași presiune în fiecare zi. În cele din urmă când privim spre trecutul umblării noastre cu Domnul nu laudăm doar puterea Lui care ne-a dat răbdare în mijlocul cuptorului de foc dar și mila și puterea Sa care ne-a scos din cuptor. El a pus capăt diverselor atacuri ale celui rău și noi am putut să ne tragem răsuflarea sau să ne vindecăm rănilor în vremurile mai

liniștite și mai lipsite de încercări. Ce ar fi fost dacă strânsorile trecutului (care acum sunt doar niște simple amintiri, dar atunci înseamnă o luptă epuizantă pe viață și pe moarte) ar fi continuat la nesfârșit? Domnul în bunătatea Lui pune capăt diverselor atacuri ale celui rău și astfel ne putem continua viața, slujirea și creșterea. Pavel este gata să accepte încercările dar cere și izbăvirea din ele. El este gata să accepte doar durerea care vine din partea Domnului, dar nimic în plus. De aceea el cere izbăvire din fața potrivnicilor și libertatea de care are nevoie să vestească Cuvântul. Observăm că el nu cere izbăvirea doar pentru un confort personal sau ca să își poată împlini în liniște propriile planuri pământești; el cere izbăvirea pentru a putea vesti Cuvântul Domnului. În mod cert Pavel slujea Domnului și nu planurilor inimii lui. Dar noi oare cui slujim? Sau de ce cerem izbăvirea? Pentru a continua o viață liniștită centrată pe planurile noastre efemere sau pentru a-L sluji pe Domnul în planurile Lui?

În 3:3 Pavel îi asigură de credințioșia lui Dumnezeu. Prigonitorii nu sunt de fapt vrăjmași, ci cel rău, cel din spatele prigonitorilor. El este cel care lucrează prin prigonitori, scrisori false și alte ispite și împrejurări pentru a ne distruge credința și a ne despărți de Hristos. Cel ce ne păzește însă este Însuși Dumnezeu. Protecția noastră spirituală pornește întotdeauna cu Dumnezeu Însuși: cu puterea și credințioșia Lui. El poate, El vrea, El ne-a promis protecție și El va fi credincios să împlinească ce a promis. Protecția Sa este desăvârșită și eclipsează orice atac al celui rău. Tesalonicenii erau încă firavi și Pavel tocmai le-a vorbit de cel mai crunt atac asupra Bisericii, acela orchestrat de cel rău prin Anticrist însuși. Pavel se putea întreba: dacă tesalonicenii au fost așa de derutați de o scrisoare falsă oare cum vor reacționa ei în fața semnelor și minunilor lui Anticrist? Dar Pavel nu disperă pentru tesaloniceni. El se încrede în protecția lui Dumnezeu. Dumnezeu îi va proteja pe tesaloniceni și de cel mai cumplit atac din istorie: “El vă va întări și vă va păzi de cel rău.” Aceasta este o mare încurajare pentru noi. Dacă era speranță și certitudine pentru tesaloniceni, atunci este și pentru noi. Domnul ne va întări și pe noi. Pavel nu vrea ca prin descrierea atacului final să ne temem. Să ne pierdem bucuria mântuirii și să nu mai putem dormi noaptea. Dacă sunt în nevegehre, atunci trebuie să ne temem și să nu mai putem dormi noaptea. Dar dacă umblăm în însuși Hristos, putem fi pe deplin încredințați de faptul că vom birui orice atac al celui rău. Cel ce este în noi este mai puternic de cel ce este în lume.

Pavel pornește de la credincioșia lui Dumnezeu, dar nu uită să sublinieze și importanța credincioșiei noastre. În v.4 el își prezintă încrederea că tesalonicenii fac și VOR FACE ce le poruncea el. Deci rândurile lui Pavel aveau caracter de poruncă. Ele izvorau din Dumnezeu care le poruncea calea pe care trebuia să o urmeze. Pavel le poruncise să rămână tari și să țină învățăturile primite inițial de la el (2:15). Aceasta era o condiție esențială ca să poată beneficia de protecția lui Dumnezeu. Ei erau chemați să conlucreze cu Cel ce îi proteja în fața atacurilor celui rău. Pavel își afirmă încrederea *în Domnul* că ei fac și vor face ce trebuie. Este o expresie foarte interesantă. Deși încrederea este cu privire la ce vor face tesalonicenii, încrederea nu este în tesaloniceni, ci în Domnul. Cel ce lucra în tesaloniceni era Domnul. Pavel avea informații care îi arătau clar creșterea în credință și dragoste a tesalonicenilor (1:3-4). Apostolul știa că cel ce se află în acest proces al creșterii poate greși, poate fi derutat, dar în cele din urmă va fi luminat și ajutat de Cel care a promis protecție celui care este în veghere, adică în creștere. Tesalonicenii erau derutați de acea scrisoare falsă. Pavel știa însă că au fost luați prin surprindere și că deruta lor nu se datorează unei trăiri în păcat sau unei decizii de a renunța la Domnul. Ei îl iubeau sincer pe Domnul și pe slujitorul Său, Pavel. Cel rău a încercat să se folosească tocmai de aceste lucruri pentru a le tulbura credința. Domnul a îngăduit atacul acesta. În cele din urmă atacul avea să le sporească vigilența spirituală și să le ascutească discernământul spiritual. Domnul știa că inițial vor fi derutați. Teoretic, ar fi putut să se țină cu tărie de învățăturile primite inițial de la Pavel. Dar fiind un atac nou și ei fiind încă la început în credință, era previzibil că vor fi derutați. Pavel este îngăduitor cu ei și nu îi mustră pentru că s-au lăsat tulburați. În Galateni însă el folosește cu totul alt ton. Galatenii nu erau în primii ani de credință ca tesalonicenii, iar elementul pus la îndoială era însăși harul mântuirii. Acolo, Pavel mustră cu foc și subliniază clar pericolul căderii din har. Nu era însă și cazul tesalonicenilor, deja tulburați și speriați. Pavel alege să îi mângâie pe tesaloniceni și nu să îi mustre. Ba mai mult, el nu insistă pe pericolul căderii din har, ci pe protecția lui Dumnezeu și încredințarea că ei vor face ce este bine. Este minunat că Pavel poate fi încredințat atât de alegerea prezentă cât și de alegerea viitoare (cel puțin din viitorul apropiat) al tesalonicenilor. Pavel poate avea această încredințare în Domnul, și pe baza promisiunilor Domnului. El putea fi sigur că tesalonicenii vor lua testul prezent și vor asculta de cuvintele lui. În cele din urmă ei s-au lăsat derutați tot din dorința de a asculta de Pavel și de a fi plăcuți lui Dumnezeu. Atenție! Cel rău poate să se folosească de însăși disponibilitatea noastră de a face voia lui

Dumnezeu; el poate simula și să ne spună: „aceasta e voia lui Dumnezeu!” și să ne îndrepte spre ceva rău. Cei ce îl iubesc sincer pe Domnul, deși este foarte posibil să cadă în capcană în prima fază, în mod cert vor face alegerea bună când Domnul le va lămuri că nu El, ci cel rău, era în spatele îndemnurilor primite. Astfel, Pavel știa că tesalonicenii vor face alegerea bună. El nu dorea ca aceștia să se învinovățească sau să se întristeze prea mult pentru că s-au lăsat tulburați de simulările celui rău. Pavel îi mângâie, îi încurajează și le explică optimismul lui cu privire la viitorul lor spiritual. Îngăduința lui Pavel oglindește îngăduința lui Dumnezeu. Cel neprihănit cade de 7 ori dar tot de atâtea ori se ridică. Cel ce cade, este, da, cel neprihănit, cel ce îl iubește sincer pe Domnul. În complexitatea războiului spiritual, în diversitatea și subtilitatea atacurilor celui rău, în contextul slăbiciunilor pe care le purtăm în noi, a faptului că nu păstrăm mereu aceeași vigilență spirituală și că suntem predispuși spre alegeri greșite, cei care Îl iubim sincer pe Domnul vom face greșeli. Dar vom reveni la Domnul de îndată ce Domnul ne va trezi, la fel cum i-a trezit pe tesaloniceni prin scrisoarea lui Pavel. Domnul ne va ierta și va fi îngăduitor cu greșelile noastre. El va dori să revenim repede la El, și fără să minimalizăm gravitatea greșelilor noastre, să experimentăm bucuria iertării fără să ne lăsăm tulburați de întristare și autoînvinovățire excesivă. Lăsându-ne să preoțim pe acest pământ, Domnul Își asumă responsabilitatea și pentru greșelile pe care le vom mai face. El Își asumă iertarea lor. Oare nu în fiecare zi sângele lui Isus Hristos îndepărtează praful fărădelegii care se depune peste picioarele noastre? Domnul care ne dă zile pe acest pământ, în bunătatea și generozitatea Lui, își asumă cu credincioșie curățirea permanentă față de păcat (vezi 1 Ioan cap.1). Aceasta nu înseamnă că ne putem complăce în păcat. Scriptura ne îndeamnă să ne luptăm până la sânge împotriva păcatului. Aici este înțelepciunea. Există extrema celui care se complăce și nu mai luptă până la sânge. Este și extrema celui care se luptă până la sânge dar fiecare cădere este o tragedie. Domnul vrea să ne luptăm până la sânge dar să acceptăm totuși că vor mai fi căderi și că mereu va fi prezentă în purtarea noastră stângăcia care nu poate satisface înălțimea standardelor sfințeniei Creatorului. Chiar și cel ce luptă până la sânge, va face greșeli, va avea ezitări, și nu se va putea ridica la înălțimea standardelor. Unde este, deci, echilibru? Echilibrul este dat de o luptă permanentă până la sânge împotriva păcatului însoțită însă de acceptarea faptului că venim din iad, că suntem într-un proces continuu de creștere, vindecare, curățire, că vom mai face greșeli și alegeri greșite, și că tragedia nu este niciodată căderea, ci nepocăința și complacerea în păcat. Domnul va rămâne același până la sfârșitul

alergării. Va fi îngăduitor și gata să ne ierte. El nu ne va spune niciodată: asta a fost prea de tot după atâția ani de har! Harul va fi mereu disponibil pentru cel care revine din cădere cu dorința sinceră să nu mai păcătuiască. Harul nu va fi epuizat niciodată. În același timp este adevărat că responsabilitatea și gravitatea greșelilor va crește odată cu creșterea noastră spirituală. Domnul investește în noi și ne dă mult de-a lungul anilor. Deci ne va cere mult. Pentru aceeași greșală, pedeapsa poate fi mult mai aspră după 10 ani de credință, decât la început. Harul și iertarea sunt aceleași, disciplina însă se poate schimba. În cartea Levitic învățăm următorul adevăr: cu cât suntem mai aproape de Domnul, cu atât focul sfințeniei Lui se aprinde mai repede atunci când păcătuiem. A fi mai aproape de Domnul, înseamnă o chemare și mai mare spre sfințire, și nicidecum o slăbire a luptei. Este o reală provocare să păstrezi în minte simultan cele două adevăruri:

- a) Trebuie să lupt până la sânge împotriva păcatului.
- b) Trebuie să accept că voi mai păcătui și Domnul va fi mereu plin de har și gata să ierte de îndată.

Noi suntem predispuși spre extreme. Dacă alegem doar varianta a), atunci când vom fi în situația de a păcătui, ne vom învinovăți și întrista mai mult decât trebuie. Dacă alegem doar varianta b) atunci când vom fi în situația de a fi ispitiți, vom avea tendința să nu luptăm până la sânge împotriva păcatului. Domnul vrea să alegem a) și b) simultan. Doar așa vom putea urma sfințenia fără să ne pierdem bucuria iertării și mântuirii.

La fel, este o provocare să ne alipim simultan de următoarele două adevăruri:

- a) Cu cât trec anii de credință, cu cât creștem în El, așteptările Domnului cresc (cui i se oferă mult, i se cere mult), focul sfințeniei Sale se aprinde mai repede, și disciplina este mai severă în caz de neascultare.
- b) Harul lui Dumnezeu va rămâne același până la sfârșitul credinței noastre. El va fi mereu gata să ne ierte și să ne primească înapoi, chiar dacă este a 7-a oară când păcătuiem.

Alipirea simultană de variantele a) și b) este esențială pentru echilibrul vieții spirituale. Observăm grija lui Pavel pentru creionarea echilibrului, și prevenirea alegerii extremelor față de care suntem atât de predispuși. Pavel le arată că au greșit, dar îi încurajează și îi mângâie pentru a preveni căderea lor în autoînvinovățire. El îi asigură de credincioșia lui Dumnezeu și certitudinea mântuirii, dar o leagă de propriile lor alegeri de a rămâne în veghere. Apoi, leagă această veghere de harul lui Dumnezeu și lucrarea lui Hristos în ei. El nu vrea ca prin sublinierea protecției divine să diminueze responsabilitatea alegerii lor, dar nici prin sublinierea responsabilității lor să eclipseze harul și să supradimensioneze partea umană. Dumnezeu este măreț și complexitatea Sa este de nepătruns! Relaționarea cu acest Domn măreț este la fel de complexă! Multe curente teologice se nasc din tendința noastră de a simplifica pe Dumnezeu și trăirea creștină. Dumnezeu și trăirea creștină abundă de paradoxuri. Simplificarea paradoxurilor este de fapt încercarea de simplificare a lui Dumnezeu:

- Cum este posibil ca harul 100% al mântuirii să coexiste cu o alegere liberă a omului? Pentru a nu eclipsa harul deci propunem teoria predestinării celor mântuiți.

- Cum este posibil ca dreptatea 100% a lui Dumnezeu să coexiste cu realitatea nașterii omului mort în păcat? Pentru a nu se eclipsa dreptatea lui Dumnezeu, se propun teorii care susțin alegerea omului în adam sau în duh înainte de a se naște; sau faptul că el de fapt nu se naște mort în păcat, ci cu posibilitatea reală de a nu păcătui până la sfârșitul vieții.

- Cum este posibil ca siguranța mântuirii 100% să coexiste cu posibilitatea reală a căderii din har? De aici teoria ca nu există posibilitatea căderii.

- Cum este posibil ca siguranța mântuirii 100% să coexiste cu tendința noastră de a ne complăce în păcat? Sau cum este posibil ca siguranța mântuirii 100% să poată genera păstarea unei motivații vii pentru sfințire? De aici teoria că se poate cădea din har oricum și oricând!

E foarte dificil într-adevăr să înțelegem cum partea umană și partea divină conlucrează fără a se umbri una pe alta. E normal să fie dificil. Dacă e dificil pentru noi să înțelegem această ecuație, oare este o soluție să o simplificăm? Atenție la simplificări și la teoriile care s-au născut din simplificări sau din reacție. De obicei reacția în fața unei extreme ne duce în altă extremă. Poziționarea într-o extremă ne oferă un confort și o siguranță care se naște din

simplificarea lucrurilor. Scăpăm de paradoxuri, contrarii, de complexitatea lucrurilor care refuză să ne ofere rețeta salvatoare. Dar simplificarea lucrurilor în mintea noastră nu înseamnă și simplificarea realității. Realitatea va rămâne la fel de complexă, iar noi vom suferi enorm, vom face erori imense, și vom fi ridicoli în fața provocărilor vieții.

Deci Pavel, când creionează tabloul siguranței mântuirii pornește de la credințioșia lui Dumnezeu, ajunge la responsabilitatea lor de a rămâne în veghere și apoi subliniază că Domnul este cel care le poate îndrepta inimile spre dragostea lui Dumnezeu, pentru ca ei să își poată împlini partea lor. Resursele pentru credințioșia lor se ascund în dragostea lui Dumnezeu și răbdarea lui Isus Hristos. Ținta poruncii este dragostea: iubirea fraților și a semenilor. Doar cunoașterea dragostei lui Dumnezeu ne poate împuternici să iubim cu adevărat. Dar pentru a iubi până la capăt avem nevoie de răbdare. Avem nevoie de răbdare cu noi înșine, cu ceilalți, și față de încercările care persistă în timp. Prigonirile care începuseră în Tesalonic continuau. Trecuseră poate aproape 2 ani de prigoană. Nu era ușor. Aveau nevoie de răbdare. Dar ce îi putea motiva să rabde mai mult decât însăși răbdarea lui Hristos? Cunoașterea răbdării lui Hristos este o resursă absolut minunată. Hristos are răbdare cu fiecare credincios, dar și cu fiecare necredincios. Însă apogeul răbdării sale este atins în viața lui pământească după întrupare. A răbdat o lume decăzută, a răbdat toate ispitele la care a fost supus, a fost răbdător cu ucenicii și cu toți oamenii din jurul lui, a răbdat ocara și ura oamenilor și a răbdat suferința eternă de pe cruce. Hristos este eroul răbdării. Răbdarea Sa a fost pentru noi, de dragul nostru. Deci cu atât mai mult și noi trebuie să avem răbdare. Răbdarea este o trăsătură cheie a biruinței. Avraam este lăudat că a așteptat cu răbdare împlinirea făgăduințelor (vezi Evrei 6), iar Mântuitorul accentuează în Matei 24 că va fi mântuit cel care va răbda **până la sfârșit**. Testele cele mai mari sunt cele care persistă în timp. Și atunci trebuie să ai răbdare, să nu cedezi presiunii. Să aștepti sfârșitul poveștii. Să aștepti cu speranță izbăvirea. Domnul va pune capăt presiunii și va aduce lumina și slava Sa. Și acest lucru nu are în vedere doar izbăvirea finală; ci fiecare izbăvire din încercările pământești, este o degustare, anticipare și garanție a izbăvirii finale. În Scriptură ne sunt relatate mai multe erori ale oamenilor credinței chiar pentru că și-au pierdut răbdarea. Avraam și-a pierdut răbdarea în așteptarea unui fiu și a ascultat de sfatul Sarei și a făcut un copil cu Agar. David și-a pierdut răbdarea să aștepte în țara promisă împlinirea promisiunii lui Dumnezeu că va ajunge împărat și a fugit în țintul Filistenilor.

Ezechia și-a pierdut răbdarea în așteptarea izbăvirii atunci când asirienii se apropiiau și a cedat pe ultima sută de metri. Moise și-a pierdut răbdarea în urma nemulțumirilor nenumărate ale poporului și nu l-a reprezentat pe Domnul în fața noii generații, și nu a mai intrat în țara promisă. Saul și-a pierdut răbdarea așteptându-l pe Samuel, și a adus el jertfa. Poporul din pustie a uitat repede minunile Domnului și nu au așteptat împlinirea planurilor Lui. Cel mai trist este când oamenii lui Dumnezeu își pierd răbdarea pe ultima sută de metri. În cele din urmă, de ce să renunți dacă ai răbdat atât de mult până acum? De ce să renunți, când poate că izbăvirea este atât de aproape? Poate că mai este răbdat doar o zi! De ce să strici totul acum la final? Soluția este să îți ațintești privirile spre răbdarea lui Hristos și să spui: voi răbda și astăzi! Și a doua o zi o iei de la capăt, și tot așa.

- Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele. (Evrei 6:11-12)
- Frații mei, luați ca pildă de suferință și răbdare pe prorocii care au vorbit în Numele Domnului. Iată, noi numim fericiți pe cei care au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare. (Iacov 5:10-11)

De multe ori eroismul credinței nu înseamnă fapte extraordinare și decizii mari, ci pur și simplu alegerea de a aștepta în tăcere. Oare ce poate fi atât de măreț în alegerea de aștepta și răbda? Da, măreția credinței se ascunde mai degrabă în răbdare decât în mutarea munților în urma unei alegeri singulare a credinței. Răbdarea presupune o alegere permanentă a credinței, înseamnă să reziziți picăturii chinezești care îți șoptește necurmat: renunță! renunță!

Începând cu v.6 Pavel abordează problema trăirii în neorânduială. În principiu, pasajul este simplu și clar. Câțiva dintre tesalonicenii trăiau în neorânduială. Pavel afirmă că acest lucru nu este după voia lui Dumnezeu. Le aduce aminte de propria sa pildă și îi îndeamnă să întrerupă orice legătură cu frații care se țin de nimicuri. Sunt totuși câteva întrebări importante:

- De ce aveau tesalonicenii înclinația spre neorânduială?

- Nu este cam radicală soluția: să nu aveți nici un fel de legături cu aceștia?
- Care ar fi alte forme ale stării de neorânduială pe care le putem observa astăzi?
- Cum se aplică astăzi soluția radicală menționată mai sus?
- De ce a orchestrat Duhul Sfânt ca în epistola care afirmă explicit venirea lui Anticrist, capitolul despre Anticrist să fie urmat de mustarea celor ce trăiesc în neorânduială?
- Ce rol are cap.3b în construirea mesajului epistolei ca întreg?

Tesalonicenii se pare că aveau o înclinație spre neorânduială înainte de a veni Pavel la ei. Nu știm exact ce învățături circulau atunci prin Tesalonic. Sunt comentarii care sugerează că Tesalonicul în general, era foarte preocupat de problema sfârșitul lumii, și circulau mai multe teorii cu privire la acest eveniment. Așa s-ar explica de ce Pavel a insistat așa de mult pe venirea Domnului și de ce într-o ședere așa de scurtă, le-a oferit multe detalii despre Anticrist și lucrarea acestuia. Este posibil ca Pavel, cel ce era expert în a se face grec grecului și iudeu iudeului, să fi folosit cu înțelepciune preocuparea lor pentru teoriile sfârșitului pentru a le vesti Evanghelia. Aceste preocupări ar fi putut genera printre cetățenii Tesalonicului o anumă pasivitate socială. Venirea sfârșitului lumii nu te motivează să te implici prea mult într-o societate care oricum va dispărea. Afirmatia din v. 10 a fost rostită LĂMURIT când Pavel era în Tesalonic. Deci în acel timp scurt de ședere Pavel deja insistase pe învățăturile din cap.3. Acest fapt ne sugerează că erau anumite curente în Tesalonic înainte de venirea lui Pavel care încurajau trăirea în neorânduială. Biserica dă naștere într-o cetate unui fenomen religios complex. Biserica este ținta războiului spiritual. Cel rău își va trimite slujitorii lui către Biserică. Foarte multe curente bizare și filosofii păgâne au încercat să facă o casă bună cu creștinismul. Mulți învățători falși au venit în Biserică și au folosit argumente din Biblie pentru a susține propria lor învățătură păgână. În jurul creștinismului s-au născut numeroase grupări religioase, dintre care multe bizare, imorale și antisociale. Unii credincioși s-au lăsat seduși de aceste grupări, dar lucrul și mai grav este că lumea a asociat creștinismul cu aceste grupări. Cel rău a lovit eficient. Oamenii au tendința să simplifice realitatea și să o așeze în borcănele. Astfel, era dificil pentru oameni să facă distincția între creștinism și diferitele

grupări eretice ce au pervertit învățăturile creștine. Cei care credeau în Hristos erau considerați creștini, chiar dacă unii nu credeau în întruparea sau dumnezeirea lui Isus, chiar dacă unii promovau promiscuitatea sexuală sau lenea și neimplicarea socială. Pavel știe că funcția Bisericii este să fie un martor al lui Hristos. De aceea este extrem de atent la mesajul și mărturia Bisericii către lume. Acesta ar fi un prim motiv care ar justifica soluția paulinică pentru disciplinarea celor ce trăiesc în neorânduială: „să nu aveți nici un fel de legături cu ei.” Era imperios necesar ca ei, creștinii, să se delimiteze CLAR de cei care perverteau creștinismul pentru a putea păstra o mărturie curată în lume.

Pavel aduce ca argument propriul exemplu și propria învățătură. De fapt, este singurul argument pe care îl aduce, și anume argumentul apostolic. El nu dezvoltă aici teologia muncii, ci doar afirmă cât se poate de clar că învățătura apostolică exprimată atât în vorbe cât și în fapte poruncește ca fiecare credincios să muncească în liniște pentru a-și câștiga pâinea. Am comentat în 1 Tesaloniceni de ce Pavel a ales să nu se folosească de dreptul său în Evanghelie. În 3:9 este subliniată și intenția lui Pavel de a fi o pildă pentru credincioșii din Tesalonic. În Tesalonic, din pricina unei înclinații spre neorânduială, Pavel cu atât mai mult a ales să muncească pentru a se întreține. Tesalonicenii aveau nevoie de modelul lui. Dacă Pavel, care avea dreptul să trăiască din Evanghelie, renunță la acest drept pentru a se întreține muncind cu mâinile lui, cu atât mai mult trebuia ca tesalonicenii să își mănânce pâinea lucrând în liniște. Pavel nu se lasă intimidat de tactica celui rău de a se folosi de autoritatea sa apostolică pentru a-i deruta pe tesaloniceni prin scrisori false. Pavel nu renunță la autoritatea sa apostolică. El știe că cel rău va încerca să se folosească de ea în continuare, dar acesta nu era un motiv pentru a-și diminua autoritatea pe care i-a dat-o Domnul. El le poruncește tesalonicenilor să se depărteze de cei care trăiesc în neorânduială și aduce ca singure argumente pentru aceasta modelul și învățătura sa. Soluția nu era ca Pavel să scadă în autoritate, ci să crească vigilența spirituală a tesalonicenilor. În cele din urmă, oare cel rău nu a încercat în toată istoria Bisericii să se folosească de învățătura lui Pavel (interpretată eronat) pentru a tulbura și defocaliza poporul Domnului? Soluția este aceeași: să sporim în atenție, în vigilență atunci când interpretăm cuvintele apostolului!

Creștinismul a adus o nouă perspectivă asupra muncii. În Imperiul Roman munca era privită cu dispreț. Era o corvoadă destinată sclavilor și claselor de jos. Pentru un nobil era rușinos să lucreze cu mâinile lui. În creștinism munca este o poruncă. Pavel a muncit cu mâinile lui, și însuși Fiul lui

Dumnezeu a fost tâmplar până la 30 de ani. Cum spuneam, Pavel nu dezvoltă aici teologia muncii, dar subliniază că munca este o poruncă divină. Dumnezeu ne poate da doar porunci spre binele nostru, care izvorăsc din dragostea Lui. Deoarece munca este o poruncă divină, la serviciu noi Îl slujim în primul rând pe Creator. Dincolo de pâine și de șef, primul în fața căruia dăm socoteală de modul în care muncim este Dumnezeu Însuși. Minunea este că orele petrecute la muncă nu sunt o paranteză nefericită în viața noastră creștină, ci înseamnă slujirea Creatorului. În alte epistole ne învață ca tot ce facem să facem ca pentru Domnul, și menționează de asemenea și importanța mărturiei față de cei de afară. Deci serviciul este parte integrantă a preoției creștine. La muncă ne împlinim mandatul de a fi martori. Împăratul Darius știa că Daniel, subordonatul său, îl slujește NECURMAT pe Dumnezeu cel viu (vezi Daniel 6). Oare pot spune acest lucru despre noi șefii noștri? Oare modul în care ne facem treaba la serviciu oglindește faptul că îl slujim pe Dumnezeul nostru? Dacă lucrăm puțin, neglijent și fără entuziasm, dacă ne lăsăm cuprinși de lehamite și de spiritul celor din jur care văd în serviciu un “scârbiciu”, oare Îl onorăm pe Domnul și poate cineva să ne admire pentru că Îl slujim necurmat pe Dumnezeul nostru? La fel, dacă devenim dependenți de muncă, și ne neglijăm odihna, familia și Biserica, poate cineva spune că Îl slujim pe Dumnezeul cel viu la locul de muncă? Pe cine slujim la serviciu? Oamenii, șeful, nevoile noastre materiale sau nevoia de afirmare? Nu doar că munca este o poruncă și este un element cheie al preoției creștine, dar ea este apreciată în sine de Creator. Cel care ne-a dat să guvernăm pământul apreciază un lucru bine făcut. În Ecleziastul Îl descoperim pe Dumnezeu că se bucură când mâncăm și bem înaintea Lui. La fel se bucură când facem ceva bun cu mâinile noastre. De aceea, Ecleziastul ne îndeamnă să gustăm viața și tot ce face mâna noastră să facă din toată inima și cu toată puterea! Plictiseala, sentimentul inutilității, deșertăciunii ne va încerca adesea la locul de muncă. Dar el poate fi învins alegând să îl slujim pe Creator. Sarcinile pe care le primim la locul de muncă să le primim ca din partea Lui. Ca și cum, Dumnezeul cel viu ne-a trimis din ceruri un decret special prin care ne anunță ce vrea să facem în acea zi. Și așa și este. Fiecare amănunt este comandat în viața noastră de Creator și are un rol formativ. Locul de muncă devine un atelier unde ni se formează caracterul și unde poate străluci mărturia creștină. Domnul dorește să lucrăm cu bucurie, cu entuziasm, în ciuda salariului mic sau a greutăților. Așa va cunoaște lumea că Îl slujim pe Creator. Pe cine slujești la locul de muncă? Cineva a scris o carte intitulată: „Mulțumesc, Doamne, căci este Luni!” Nu doar week-end-ul este un motiv de bucurie. Și săptămâna de

lucru poate fi un motiv de mulțumire, dacă ne dăm seama că sunt în oastea cerului angajată de Însuși Creatorul care ne plătește cu tone de slavă pe secundă. Pe cine slujim însă la locul de muncă și dela cine așteptăm răsplata? De multe ori o defocalizare este gândul că în altă parte am fi mai potriviți, mai eficienți. Suntem conștienți că la locul de muncă suntem chemați să Îl slujim pe Dumnezeu, dar nu o facem cu toată inima căci am dori să îl slujim pe Creator la alt loc de muncă. Pavel ne învață să rămânem liniștiți în starea în care ne-a găsit Domnul și îi încurajează pe robi să nu se neliniștească de acest statut, ci acolo unde este să Îl slujească pe Domnul. În același timp adaugă principiul: dacă dacă te poți slobozi, slobozește-te! Însă sunt situații în care Domnul, în mod intenționat, ne dăruiește acel loc de muncă în care cu adevărat nu ne fructificăm tot potențialul. Pentru Domnul însă, mai presus de eficiență și valorificarea potențialului, este prioritară formarea caracterului. Iosif nu își valoriza tot potențialul în temniță cu siguranță. Dar temnița făcea parte din procesul modelării caracterului său și l-a ajutat să rămână alipit de Domnul în vremea când a fost înălțat și și-a putut valorifica tot potențialul. Aici este înțelepciunea. Este normal să cauți acele locuri de muncă, slujbe care îți valorifică darurile și în care te poți implica din pasiune. În mod cert, ești mult mai împlinit și eficient dacă faci ceea ce te pricepi cel mai bine și ceea ce îți place cel mai mult. Deci e legitim să îți dorești acel loc de muncă. Dar în același timp să fim conștienți că Domnul ne poate trece și prin contexte formative în care prioritatea nu este valorificarea potențialului ci consolidarea caracterului. Atunci când faci ceea ce știi și ceea ce îți place, atunci când ai succes, poți foarte ușor să Îl uiți pe Domnul. Atunci te poți foarte ușor sluji pe tine însuși, și să fii absorbit de popularitate și aprecierile oamenilor. Nu slujirea Creatorului și relația cu El este sursa împlinirii tale și motivația acțiunilor tale. Însă dacă înveți ca Iosif să Îl slujești pe Creator cu mulțumire și recunoștință oriunde te așează El, vei rămâne cu Domnul și când vei fi înălțat și vei avea succes, și când vei face ceea ce știi să faci, și îți vei valorifica potențialul.

Neorânduiala în zilele noastre se poate repeta sub aceeași formă ca în Tesalonic: lene, neglijență, neimplicare, lipsă de responsabilitate. O formă subtilă de neorânduială, ar fi atitudinea de la locul de muncă: lehamite, plictiseală, nemulțumire, lucru făcut de mântuială. Perspectiva cerului asupra muncii ne poate salva din această stare care nu este vrednică de un credincios. Aceasta nu înseamnă că un credincios nu va fi încercat de aceste stări. Va fi încercat în mod cert. Dar el, credinciosul, va alege să se lupte și să Îl slujească pe Creator acolo unde este cu bucurie, și cu toată inima. Va fi o luptă de fiecare

zi. Poate de aceea adaugă Pavel: Fraților, să nu obosiți în facerea binelui. Acest îndemn ar putea avea în vedere tocmai provocările de la locul de muncă, dar și porunca de a muștra în dragoste pe frații care trăiesc în neorânduială.

Structura pasajului ar putea fi următoarea:

- i) v.6: Porunca de a se depărta de frații care trăiesc în neorânduială
- ii) v.7-10: Porunca de a munci întărită de vorbele și faptele lui Pavel
- iii) v.11-12: Îndemnarea celor în cauză să-și mănânce pâinea lucrând în liniște.
- iv) v.13-15: Disciplinarea celor care nu ascultă de îndemnul de mai sus

Observ că Pavel le pronunțe în v.6 *în Numele Domnului nostru Isus Hristos*, iar în v.12 îi îndeamnă pe cei în cauză *în Domnul nostru Isus Hristos*. Aceste expresii ilustrează pe de o parte gravitatea și importanța majoră a problemei discutate, iar pe de altă parte evidențiază faptul că era pus în joc Numele Domnului, mărturia creștină față de lume. Cum spuneam acest fapt justifică soluția radicală propusă de Pavel: „depărtați-vă de ei!” În v.14-15 Pavel detaliază în ce constă disciplina:

- a) *Comportamental (CE?)*: să nu aveți legături, relații cu cel în cauză
- b) *Atitudinal (CUM?)*: să nu-l socotiți ca un vrăjmaș ci să îl muștrați ca pe un frate
- c) *Motivațional/Scop (DE CE?)*: ca să-i fie rușine, deci spre recuperare, nu spre înmormântare.

Atitudinea și scopul sunt clar reliefate. Mai problematică este dimensiunea comportamentală a disciplinării. Ce însemna să nu aibă nici un fel de legături cu el? Cuvântul din original și alte traduceri (NIV; NASB, traducerea literală Cornilescu) sugerează teremeni mai puțin radicali:

- Să nu vă amestecați cu el
- Să nu vă asociați cu el

- Să nu vă însoțiți cu el

Deci nu exclude orice tip de relație. Dar nu ne putem însoți, asocia cu astfel de oameni. Prin comportamentul nostru distant, atât cel în cauză cât și cei din jur trebuie să primească un mesaj. Este dificil de construit un rețetar: cum ar trebui să ne comportăm sau cum nu ar trebui să ne comportăm în relaționarea cu cel în neorânduială. Mai degrabă, accentul este pus pe MESAJUL transmis. Comportă-te astfel încât atât cel în cauză cât și cei din jur să înțeleagă că nu aprobi comportamentul său. Ce înseamnă în mod concret acest lucru poate varia de la cultură, la cultură, de la epocă la epocă. Dacă într-o cultură a sta cu cineva la masă înseamnă o asociere, o apreciere, o împărtășire a acelorași valori, atunci nu ar trebui să stăm la masă cu cineva care trăiește în neorânduială. În cultura secolului întâi, creștinismul era privit ca o sectă. El era asociat cu oamenii care participau la întâlnirile creștinilor. Din această perspectivă, cel ce trăia în neorânduiașă nu trebuia primit la aceste întâlniri. În secolul 20 în cultura occidentală, întâlnirea publică de duminică este deschisă pentru oricine. Lumea știe că este un serviciu public și că poate participa și un ateu sau o persoană de altă religie etc. Astfel, nu s-ar mai impune interzicerea la participarea la serviciul public pentru cineva care trăiește în neorânduială. Când înțelegem că miza este mesajul transmis celui în cauză și celor din afară, nu cădem în plasa de a propune o rețetă comportamentală rigidă și inflexibilă. De aceea Pavel spune: să nu vă asociați cu el. Ce înseamnă în mod concret acest lucru rămâne să analizăm ținând cont de situația dată, de cultură etc.

Un pasaj asemănător îl găsim în 1 Cor.5:9-11:

- V-am scris în epistola mea să n-aveți nici o legătură cu curvarii. Însă n-am înțeles cu curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi de bani, sau cei răpăreți, sau cei ce se închină la idoli, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume. Ci v-am scris să n-aveți nici un fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice frate, totuși este curvar sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau răpăreț: cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați.

În limba greacă este folosit exact același termen din 2 tes.3:14. Deci ideea este tot de a nu se asocia, de a nu se însoți, iar miza rămâne aceeași: mesajul

transmis către cel în păcat și către lume. În Corinteni se insistă pe ideea că acea persoană nu doar că a căzut în păcat dar mai pretinde că este frate, că este creștin. Asocierea cu un astfel de om care promova un fals creștinism afecta enorm mărturia față de cei de afară, care și așa îi puneau pe toți cei care se declarau creștini în aceeași oală. Dacă însă cel căzut în păcat nu se mai consideră creștin, situația este diferită.

Nu este întâmplător că tema neorânduiei este așezată alături de pasajele despre venirea Domnului și venirea lui Anticrist. Iminența sfârșitului ne poate împinge la mai puțină implicare în ce privește viața de acum și aici. Dar nu aceasta este învățătura creștină. În spiritul lui Pavel din cap.3, Luther spunea: Dacă mâine ar veni sfârșitul lumii, astăzi voi sădi un pom. Revenirea Domnului nu trebuie să ne îndemne la pasivitate, ci la mai multă acțiune în toate domeniile vieții, inclusiv la locul de muncă, căci:

- Revenirea Domnului, înseamnă să dăm socoteala în fața Stăpânului de modul în care am păzit poruncile Lui, printre care se numără și cea de a-l sluji cu bucurie la locul de muncă.
- Revenirea Domnului înseamnă răsplătirea noastră care este proporțională cu credincioșia noastră în a păzi poruncile Lui, inclusiv cea de a-l sluji la locul de muncă.
- Revenirea Domnului poate fi grăbită prin perseverența și creșterea râvnei noastre în slujirea Domnului, inclusiv la locul de muncă.
- Revenirea Domnului înseamnă pedepsirea celor necredincioși care pot fi câștigați prin buna mărturie a noastră care include pasiunea cu care ne implicăm la locul de muncă.

Deci nu este întâmplător că tema revenirii Domnului este asociată cu tema motivării creștinilor să muncească. Dar și tema venirii lui Anticrist este asociată cu tema implicării la locul de muncă. Implicarea noastră la locul de muncă face parte din procesul pregătirii noastre pentru confruntarea cu Anticrist. Răstignirea lenii, disciplina, biruirea sentimentului deșertăciunii prin credința în răsplătirea eternă, toate acestea sunt elemente formative. Dar nu doar atât. Locul de muncă devine un laborator al curățirii și consolidării caracterului nostru. Relația cu șeful, cu colegii, tentațiile, seducția diferitelor compromisuri, conflictele, nedreptățile, toate acestea sunt cântărite cu grijă de Dumnezeu ca să creștem în discernământ, în credință și dragoste. Nu trebuie să ne temem de

presiunile și încercările de la locul de muncă. Ele fac parte din laboratorul lui Dumnezeu pentru pregătirea și antrenarea noastră pentru ziua cea rea. De aceea nu trebuie să fim defensivi, ci ofensivi față de toate încercările de la locul de muncă. Nu va fi ușor, și ele vor scoate la iveală slăbiciunile noastre, și lucrurile ascunse și urâte ale inimii noastre. Vom face greșeli și nu vom lua de prima dată testele cu nota 10. Dar este har, este iertare, este răbdare din partea lui Dumnezeu. Există și resursele pentru a birui testele. Dar să nu fim delăsători și nici să nu transformăm în desfrânare harul complăcându-ne în bolile noastre. Să conlucrăm cu Dumnezeu pentru vindecarea noastră și să nu refuzăm un har așa de mare, și nici să nu ne batem joc de generozitatea fără margini a Creatorului.

Epistola se încheie pe imaginea păcii: ***Însuși Dumnezeul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel.*** Pacea poate veni doar de la Dumnezeul păcii. Iar Acesta este extrem de generos. El vrea să ne dea întotdeauna pacea și vrea să ne-o dea în orice fel. Cel care ne-a poruncit: “Să nu vi se tulbure inima!”, vrea să avem pace în inimile noastre. Pacea vine din certitudinea împăcării cu Dumnezeu și a credinței în controlul Său desăvârșit asupra vieții noastre. Putem avea inimile liniștite și putem izgoni tulburarea, îngrijorarea, anxietatea, gândurile negre din inimă, pentru că avem pace cu Dumnezeu. Dumnezeu este pentru noi, și nu împotriva noastră. Și dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră? Dumnezeu este PENTRU NOI, și programează cu grijă toate detaliile vieții noastre pentru binele nostru pământesc și etern. Deci, de ce ne-am teme? De ce ne-am tulbura, și de ce ne-ar mai fi frică? Vă dau pacea Mea, ne spune Mântuitorul. Domnul vrea ca prin credință să ne pună această pace în inimă. Și Pavel ne învață că Domnul vrea să ne-o dea întotdeauna, deci în orice circumstanță. În necaz sau înălțare, în prigoană sau în confort, în toate circumstanțele Domnul vrea ca noi să avem pace. Aceasta nu înseamnă că sufletul nostru nu va fi cuprins, încercat de întristare, de moarte sau de tulburare. Dar acestea pot fi biruite prin PACEA care întrece orice cunoștință și ne poate păzi inimile în Isus Hristos. În orice context pacea poate birui în inimile noastre. Pacea poate fi dată în mai multe feluri. Domnul poate aduce pace printr-un verset din Biblie, prin încurajarea dată de un frate, prin întoarcerea unui om la Dumnezeu, prin succese și înălțări, prin izbăviri pământești și încheirea unor perioade de încercare, prin vise, prin circumstanțe deosebite ale vieții. Domnul va folosi toate aceste mijloace și multe altele pentru a ne liniști inimile înaintea Lui. Dar noi ce trebuie să facem? Pacea este primită PRIN ALEGEREA CREDINȚEI. După ce Mântuitorul poruncește: să nu vi se tulbure inima! El adaugă: aveți credință în Mine, și aveți credință în

Dumnezeu. Credința este cheia. Credința este receptorul păcii, canalul prin care pacea venită de sus întodeauna și în orice fel coboară în inima noastră. Primirea păcii este un proces continuu. Nu este suficient să fi primit pacea la nașterea din nou. În furtunile vieții, vom avea din nou și din nou nevoie de pace. Domnul păcii ne-o va da întotdeauna și în orice fel! Dar noi oare vom avea credința să o primim?

Tesalonicenii aveau nevoie de pace. Ei fuseseră tulburați de ideea că ziua Domnului a și venit chiar. Ei se gândiseră că probabil Domnul i-a uitat, i-a lepădat și că prigoana care nu se mai termina ar fi putut fi chiar pedeapsa Creatorului. Nu poți avea pace dacă nu știi sigur dacă Domnul este de partea ta sau împotriva ta. Nu poți avea pace dacă nădejdea mântuirii viitoare nu este statornică în suflet. Prin însăși epistola lui Pavel, Domnul păcii le redă pacea în suflet.

V.17 ne sugerează că Pavel nu scria cu mâna lui epistolele ci mai degrabă le dicta. Astfel, se și explică încercarea de amăgire a tesalonicenilor prin scrierea unei epistole care pretindea a fi a lui Pavel. Nu era necesar ca falsificatorii să imite scrisul lui Pavel, deoarece acesta dicta scrisorile. Însă Pavel scrie urarea de sănătate cu însăși mâna lui, folosind scrisul lui. Acesta era un semn prin care se autentifica epistola ca venind de la Pavel și prin care aceasta putea fi deosebită de falsuri. De ce Pavel dicta epistolele și nu le scria cu mâna lui? Interpretarea clasică susține că avea niște probleme la ochi (care ar fi început chiar de la întâlnirea cu Domnul slavei la convertirea de pe drumul Damascului – vezi Fapte 9), și că așa s-ar explica și țepușul din carne descris în 2 Cor.12, precum și infirmitatea din trupul său prezentată în Gal.4:13-15.

Capitolul 3 ne-ar putea ajuta să răspundem și la întrebarea:

- Ce ar trebui să facă Biserica în momentul în care îl identifică pe scena istoriei pe omul fărădelegii?

Poate cap.3 ne-ar sugera că ar trebui să își continue treaba la locul de muncă și să își urmeze mersul preoției ca și până acum. Nu ni se sugerează măsuri radicale, izolări față de lume, încercarea de a ne ascunde sau de a fugi. Suferințele din perioada lui Anticrist ni se vor întâmpla ca să slujim drept mărturie neamurilor. Deci am putea să ne continuăm preoția în locul unde suntem așezați de Domnul în acel moment, și să fim pregătiți să depunem mărturia oriunde vom fi duși de prigonitori. Stau și mă gândesc oare ce aș face

eu, dacă aş trăi momentul istoric în care să îl identific pe omul fărădelegii? Primele două lucruri care îmi vin în minte sunt:

- Aş spune fraţilor mei că a sosit ceasul şi le voi aduce aminte ce se va întâmpla în lumina Scripturii în următoarea perioadă şi care sunt resursele pe care trebuie să le folosim.
- Aş spune prietenilor necredincioşi acelaşi lucru, folosind însă un limbaj accesibil lor.

Şi în lumina cap.3, aş continua să îmi împlinesc slujirea şi mandatul preoţiei în locul unde voi fi aşezat de Domnul în acel moment. Aş mai adăuga şi un alt lucru important: m-aş ruga pentru călăuzire specifică din partea lui Dumnezeu cu privire la ce trebuie să fac în acele clipe. Domnul ar putea să mă trimită în anumite locuri pentru anumite lucrări speciale.